

říct? Naštěstí to zase tak komplikované nebylo, protože po padesátém pokusu o přežití se nad ní jeden z postarších taxikářů slitoval a slíbil, že za devadesát liber ji odveze kamkoli bude chtít.

Rozjeli se daným směrem a Nina v duchu děkovala nebesům, že už sedí a jede. Sice neměla nejmenší ponětí kam vlastně, ale letiště se jí ztrácelo z dohledu, a to teď bylo hlavní. A pochopitelně setkat se s Mel. To ona jí zajistila práci a bydlení v Londýně, když ji Nina jen tak mezi řečí v telefonátu poprosila, jestli by to nešlo zařídit.

Jistěže šlo, během pár týdnů bylo vše dohodnuto. Nina podala v práci výpověď a celé dva měsíce šetřila na tohle nové dobrodružství.

V kalendáři se léto chýlilo ke konci a počasí už sebevědomě dominoval podzim. Stromy se pyšnily barevnými listy, slunce stále uklidňovalo svými paprsky, ale nedotíralo nepříjemně na kůži a ve vzduchu šla cítit vlhkost, která byla předznamenáním poklesu teplot.

Když vysedla z taxíku, ocitla se před hlavními dveřmi nového útočiště. Třípatrový dům působil kolosálním dojmem. Vchodové dveře měly pobledlý lososový nátěr, který byl na mnoha místech sedřený. Okno vedle nich bylo pootevřené, ale zevnitř nevycházely žádné zvuky. Celá ulice byla velmi tichá, nezaštěkal ani pes. Nina se nadechla a natáhla se po zvonku. *Snad jsem tady správně.*

„Čauky, tak jsi to zvládla,“ přivítala ji Melanie rozespalým hlasem ve fialovém županu. Bylo jasné, že teprve teď vstávala. Rozpažila ruce na přivítanou a Ninu objala, jako kdyby se neviděly sto let.

„Jsem tak ráda, že už jsem tady. Ta cesta z letiště sem byla šílená,“ začala jí vše líčit Nina, když se s Mel přesouvaly přes chodbu do obývacího pokoje, který byl spojený s jídelnou a kuchyní dohromady. Zdi měly klasickou bílou barvu, nábytek nepůsobil nijak moderně, na černé kuchyňské lince se válely zbytky jídel a na konci velkého propojeného pokoje se nacházely prosklené dveře na zahradu.

Všechno bylo pro Ninu nové a neobvyklé. Strop nad její hlavou v jídelně byl také prosklený, a tak zjistila, že se vlastně nachází v zimní zahradě, která je pro britské domy typická.

„Vlastně to není tak úplně zimní zahrada, musela by být oddělená skleněnými zdmi jako samostatná místnost, tohle je takový kompromis,“ vysvětlovala jí Mel. Nina jako by ji ale neslyšela, koukala na oblohu nad sebou a už teď věděla, že sem bude chodívat vysedávat, jakmile začne pršet.

„Každopádně,“ pokračovala ve svém monologu Melanie, „na chvíli budeš bydlet se mnou a s Josém v pokoji. Ve tvém pokoji ještě stále přebývá Penelope, ale co nevidět se bude stěhovat zpět do Španělska. Tak snad ti to nevádí.“

„Co by mi mělo vadit? Těch pár dní počkám, hlavně, že mám střechu nad hlavou. Jsem ti tak moc vděčná, Mel,“ děkovala jí Nina, která se na svou kamarádku dívala jako na svatý obrázek. Byla jí doslova zavázaná.

Zbytek dne Nina strávila vybalováním svých věcí, popíjením horkého čaje, protože v domě byla strašná zima, a klábosením s Melanií o všem, co spolu nestihly probrat za poslední rok, kdy se neviděly. Pak se společně vydaly na metro, aby jí Mel ukázala cestu do práce a celkově vysvětlila, jak zde funguje veřejná doprava.